Torsdag den 9. juni 2022

P9_TA(2022)0242

Parlamentets initiativret

Europa-Parlamentets beslutning af 9. juni 2022 om Parlamentets initiativret (2020/2132(INI))

(2022/C 493/11)

Europa-Parlamentet,

— der henviser til traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),

— der henviser til rammeaftalen af 20. oktober 2010 om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen (rammeaftalen fra 2010), som ændret ([1]),

— der henviser til den interinstitutionelle aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning af 13. april 2016 ([2]) (den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning),

— der henviser til sin beslutning af 16. februar 2017 om forbedring af Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at drage fordel af Lissabontraktatens potentiale ([3]),

— der henviser til sin beslutning af 16. februar 2017 om mulige udviklingstendenser og justeringer i Den Europæiske Unions nuværende institutionelle struktur ([4]),

— der henviser til sin beslutning af 13. februar 2019 om status for debatten om Europas fremtid ([5]),

— der henviser til sin beslutning af 15. januar 2020 om Europa-Parlamentets holdning til konferencen om Europas fremtid ([6]),

— der henviser til sin beslutning af 18. juni 2020 om Europa-Parlamentets holdning til konferencen om Europas fremtid ([7]),

— der henviser til de politiske retningslinjer for den næste Europa-Kommission 2019-2024, som formanden Ursula von der Leyen fremlagde den 16. juli 2019 med titlen »En mere ambitiøs Union — Min dagsorden for Europa«,

— der henviser til undersøgelsen fra juli 2020 bestilt af Parlamentet med titlen »The European Parliament's right of initiative« (Europa-Parlamentets initiativret),

— der henviser til forretningsordenens artikel 54,

— der henviser til udtalelser fra Retsudvalget og Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Rettigheder,

— der henviser til betænkning fra Udvalget om Konstitutionelle Anliggender (A9-0142/2022),

A. der henviser til, at artikel 15 i TEU fastsætter, at Det Europæiske Råd ikke udøver en lovgivende funktion;

([1]) EUT L 304 af 20.11.2010, s. 47.
([2]) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
([3]) EUT C 252 af 18.7.2018, s. 215.
([4]) EUT C 252 af 18.7.2018, s. 201.
([5]) EUT C 449 af 23.12.2020, s. 90.
([6]) EUT C 270 af 7.7.2021, s. 71.
([7]) EUT C 362 af 8.9.2021, s. 6.

B. der henviser til, at Europa-Parlamentet er den eneste institution, der er valgt demokratisk og direkte af borgerne; der henviser til, at Europa-Parlamentet i modsætning til, hvad der er tilfældet i EU-medlemsstaternes forfatningssystemer, ikke har nogen almindelig direkte lovgivningsinitiativret, da denne i henhold til artikel 17, stk. 2, i TEU tilkommer Kommissionen, medmindre andet er fastsat i traktaterne;

C. der henviser til, at Europa-Parlamentets indirekte lovgivningsinitiativ er omhandlet i artikel 225 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor det hedder, at »Europa-Parlamentet kan med et flertal af sine medlemmer anmode Kommissionen om at fremsætte passende forslag om spørgsmål, som efter dets opfattelse kræver udarbejdelse af en EU-retsakt til gennemførelse af traktaterne.«;

D. der henviser til, at artikel 225 i TEUF også fastsætter, at »Hvis Kommissionen ikke fremsætter noget forslag, giver den Europa-Parlamentet en begrundelse herfor.«;

E. der henviser til, at Europa-Parlamentets initiativbetænkninger og beslutninger udgør et vigtigt instrument til fastlæggelse af EU's politiske dagsorden;

F. der henviser til, at Kommissionen i henhold til rammeaftalen fra 2010 forpligtede sig til at aflægge rapport om den konkrete opfølgning på enhver anmodning fra Parlamentet om at forelægge et forslag i henhold til artikel 225 i TEUF senest 3 måneder efter vedtagelsen af den pågældende beslutning på plenarmødet; der henviser til, at det kan udgøre passivitet i henhold til artikel 265 i TEUF, hvis Kommissionen ikke overholder denne forpligtelse;

G. der henviser til, at kun en tredjedel af Parlamentets procedurer for lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige initiativer (INL) inden 2019 kan betragtes som vellykkede, og at de fleste lovgivningsmæssige initiativbetænkninger, der er vedtaget siden 2011, ikke indtil 2019 blev fulgt op af Kommissionen med forelæggelse af et passende forslag ([8]);

H. der henviser til, at den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning fastsætter, at Kommissionen skal vedtage en specifik meddelelse om opfølgning af sådanne anmodninger, og at »Hvis Kommissionen beslutter ikke at fremsætte et forslag efter en sådan anmodning, giver Kommissionen den pågældende institution en detaljeret begrundelse herfor, og forelægger, hvis det er relevant, en analyse af mulige alternativer og svar på eventuelle spørgsmål, som medlovgiverne har rejst i forbindelse med analyser vedrørende »europæisk merværdi« og »omkostninger ved fravær af Europa«.«;

I. der henviser til, at traktaterne giver Parlamentet direkte initiativret med hensyn til dets egen sammensætning, valg af dets medlemmer og deres statut, Den Europæiske Ombudsmands statut og Parlamentets undersøgelsesbeføjelse, tilfælde, hvor der anvendes en særlig procedure, samt med henblik på at indlede procedurer vedrørende overholdelse af retsstatsprincippet og traktatrevisioner;

J. der henviser til, at Parlamentets direkte initiativret langt fra er tilstrækkelig til at give det mulighed for at repræsentere borgerne, civilsamfundet og arbejdsmarkedets parter i EU-institutionerne, hvilket reelt giver Kommissionen monopol på udøvelsen af lovgivningsinitiativer;

K. der henviser til, at en mere fremtrædende rolle for Parlamentet i forbindelse med fastsættelsen af Unionens dagsorden ved at styrke Parlamentets initiativret også kræver en udvidelse af den almindelige lovgivningsprocedure til andre politikområder og styrkelse af det interinstitutionelle samarbejde;

([8]) Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Interne Politikker, Temaafdelingen for Borgernes Rettigheder og Konstitutionelle Anliggender, undersøgelse med titlen »The European Parliament's right of Initiative« (Europa-Parlamentets initiativret), Bruxelles, 2020, s. 55 og 57.

Torsdag den 9. juni 2022

L. der henviser til, at Europa-Parlamentet traf et særligt ambitiøst lovgivningsinitiativ om spørgsmålet om oprettelse af en EU-mekanisme for demokrati, retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder, som blev vedtaget i oktober 2016 ([9]) og 2020 ([10]), ved at opfordre Kommissionen og Rådet til at indlede forhandlinger med Parlamentet om en interinstitutionel aftale i overensstemmelse med artikel 295 i TEUF; der henviser til, at spørgsmålet om retsstatsprincippet er et af de områder, hvor Parlamentets initiativret kunne udbygges;

M. der henviser til, at det ville skabe balance i EU's lovgivningsproces, hvis Europa-Parlamentet blev givet direkte initiativret;

N. der henviser til, at der er dokumentation for, at udfaldet af de initiativer, der fremsættes af Parlamentet, i det væsentlige afhænger af Rådets beslutningsprocedure (kvalificeret flertal eller enstemmighed) ([11]);

O. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning om status for debatten om Europas fremtid mindede »om sit forslag, hvori lovgivningsinitiativretten i tilfælde af en eventuel fremtidig revision af traktaterne også kan tildeles Parlamentet som den direkte repræsentant for EU-borgerne.«; der henviser til, at konferencen om Europas fremtid bl.a. har været en historisk mulighed for at fremme en reform af det europæiske demokrati og traktaterne med indragelse af borgerne;

P. der henviser til, at temaet europæisk demokrati var et af de temaer, der fik langt de fleste bidrag fra borgerne på den digitale platform for konferencen om Europas fremtid;

Q. der henviser til, at Parlamentet i sin beslutning om mulige udviklingstendenser og justeringer af Den Europæiske Unions nuværende institutionelle struktur foreslog, at »begge kamre inden for EU's lovgivende myndighed, Rådet og navnlig Parlamentet, idet dette er den eneste institution, som er direkte valgt af borgerne, på linje med gængs praksis i en række medlemsstater får ret til at tage initiativ til lovgivning, uden at dette berører Kommissionens grundlæggende lovgivningsmæssige prærogativ.«;

R. der henviser til, reglerne for udarbejdelse og vedtagelse af beslutninger i henhold til artikel 225 i TEUF er fastsat i Parlamentets forretningsorden; der henviser til, at der i praksis sondres mellem initiativbetænkninger (INI) og INL-betænkninger; der henviser til, at rammeaftalen fra 2010 og den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ikke indeholder en sådan sondring;

Parlamentets direkte initiativret, der er fastsat i traktaterne

1. understreger og beklager, at Parlamentet, selv om det er den eneste direkte valgte EU-institution, ikke har en generel direkte initiativret;

2. understreger, at Lissabontraktaten allerede giver Parlamentet en vis direkte initiativret, idet den anerkender Parlamentets kompetence til selv at organisere sig, dets kontrolfunktion og dets demokratiske legitimitet som den eneste direkte valgte EU-institution;

3. fremhæver, at i en institutionel struktur, hvor Parlamentet endnu ikke har en generel direkte initiativret, har de særlige lovgivningsprocedurer, som det indleder, en særlig forfatningsmæssig værdighed og forrang i forhold til almindelige lovgivningsprocedurer;

4. minder om, at Parlamentet i de seneste 20 år gentagne gange har gjort brug af sådanne særlige lovgivningsmæssige rettigheder, selv om de har været utilstrækkelige; beklager imidlertid, at disse særlige lovgivningsprocedurer alt for sjældent er blevet afsluttet med succes på grund af manglende enighed mellem Kommissionen og Rådet ([12]);

([9]) Beslutning af 25. oktober 2016 med henstillinger til Kommissionen om oprettelse af en EU-mekanisme for demokrati, retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder (EUT C 215 af 19.6.2018, s. 162).

([10]) Beslutning af 7. oktober 2020 om oprettelse af en EU-mekanisme for demokrati, retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder (EUT C 395 af 29.9.2021, s. 2).

([11]) Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Interne Politikker, Temaafdelingen for Borgernes Rettigheder og Konstitutionelle Anliggender, undersøgelse med titlen »The European Parliament's right of Initiative« (Europa-Parlamentets initiativret), Bruxelles, 2020, s. 12.

([12]) Ibid., s. 34-35.

5. fremhæver, at Parlamentet gjorde brug af sin initiativret ved at iværksætte en retsstatsprocedure i henhold til artikel 7 i TEU; fordømmer Rådets manglende opfølgning på denne procedure og på Parlaments efterfølgende gentagne opfordringer til handling og påpeger, at Rådets undladelse af at gøre effektiv brug af artikel 7 i TEU fortsat undergraver integriteten af fælles europæiske værdier, den gensidige tillid og Unionens troværdighed som helhed; mener, at det er væsentligt for at sikre en fuld og umiddelbar gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2020/2092 af 16. december 2020 om en generel ordning med konditionalitet til beskyttelse af Unionens budget ([13]) (forordningen om konditionalitet), mener, at Unionen stadig er strukturelt uforberedet til at bekæmpe tilbageskridt for demokratiet, retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder og krænkelser heraf i medlemsstaterne; mener, at svækkelsen af disse forhold i forskellige medlemsstater har vist, at der er behov for et ægte interinstitutionelt samarbejde; beklager dybt manglen på en passende reaktion på Parlamentets initiativ om oprettelse af en EU-mekanisme for demokrati, retsstatsprincippet og grundlæggende rettigheder og gentager sin opfordring til Kommissionen og Rådet om straks at indlede forhandlinger med Parlamentet om en interinstitutionel aftale;

6. gentager sit begrundede forslag om at fastslå, at der er en klar fare for, at Ungarn groft overtræder de værdier, som Unionen bygger på; gentager sin dybe bekymring over, at standardprocedurerne for høringer ikke sikrer ligebehandling af Parlamentet på den ene side og Kommissionen og en tredjedel af medlemsstaterne på den anden side i forbindelse med forelæggelsen af det begrundede forslag og med hensyn til adgangen til oplysninger; udtrykker sin beklagelse over, at høringerne endnu ikke har resulteret i nogen væsentlige fremskridt med hensyn til at adressere klare risici for en grov overtrædelse af EU's værdier;

7. beklager, at tre medlemsstater endnu ikke har ratificeret den ændrede valglov i Den Europæiske Union, der blev vedtaget i 2018;

8. beklager endvidere, at Rådet hidtil har nægtet at forhandle med Parlamentet om sin undersøgelsesbeføjelse, på trods af at dette er i modstrid med artikel 226 i TEUF og princippet om loyalt samarbejde, og lader en traktatbestemmelse stå uigennemført uanset pligten til at gennemføre den;

9. glæder sig over vedtagelsen af den nye statut for Den Europæiske Ombudsmand, som er sket på Parlamentets initiativ, og som sikrer, at statutten er i overensstemmelse med Lissabontraktaten;

Initiativretten for Rådet og Det Europæiske Råd som fastsat i traktaterne

10. beklager, at artikel 121 i TEUF på området for økonomisk og monetær politik blot fastsætter, at Parlamentet skal underrettes; bemærker også, at Rådet har anvendt artikel 121 i TEUF som en de facto-initiativret på dette område, og kræver at Parlamentet, som er den eneste direkte valgte EU-institution og den eneste, der repræsenterer borgernes stemme, får større ansvar;

11. anerkender endvidere, at artikel 68 i TEUF er blevet anvendt som en de facto-initiativret af Det Europæiske Råd på området frihed, sikkerhed og retfærdighed; fremhæver, at Det Europæiske Råd ikke er medlovgiver, og at Det Europæiske Råds vedtagelse af flerårige operative programmer på dette område uden forpligtelse til at høre Europa-Parlamentet eller Kommissionen bør ændres i betragtning af den særlig alvorlige indvirkning af disse politikker på borgernes grundlæggende rettigheder; opfordrer til, at Parlamentet og Rådet får tildelt denne kompetence på lige fod i en fremtidig revision af traktaterne;

12. bemærker, at Rådet i henhold til artikel 76 i TEUF gennem en fjerdedel af sine medlemsstater har en initiativret, der er parallel med Kommissionens i forbindelse med samarbejde om forvaltningsret og politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager;

13. bemærker, at denne udvikling er en del af en bredere tendens i retning af en stigende ubalance med varierende grader mellem Rådet, Det Europæiske Råd og Kommissionen med hensyn til beslutningsbeføjelser på tværs af alle politikområder; understreger, at denne praksis undergraver EU's institutionelle arkitektur som fastsat i traktaterne; mener, at balancen bør genoprettes til fordel for demokratisk legitimitet gennem tilsvarende rettigheder for Parlamentet;

([13]) EUT L 433 I af 22.12.2020, s. 1.

Torsdag den 9. juni 2022

14. bemærker med bekymring den manglende gennemsigtighed i anvendelsen af Rådets indirekte initiativret, jf. artikel 241 i TEUF; opfordrer Rådet til på en brugervenlig måde og på alle Den Europæiske Unions officielle sprog at offentliggøre alle anmodninger, der fremsættes på dette retsgrundlag, og insisterer på sin opfordring til Rådet om at sikre den højest mulige grad af gennemsigtighed i alle sine retsakter ([14]) under fuld overholdelse af EU's regler om aktindsigt;

Parlamentets indirekte initiativret i henhold til traktaterne

15. minder om, at Parlamentet siden Maastrichttraktaten i anerkendelse af dets unikke demokratiske legitimitet har haft ret til at anmode Kommissionen om at fremsætte lovgivningsforslag;

16. bemærker, at anmodninger i henhold til artikel 225 i TEUF skal henhøre under Unionens kompetenceområde, og at Kommissionens eneste forpligtelse i dag er at underrette Parlamentet om sin begrundelse for ikke at fremsætte et forslag;

17. minder om, at Parlamentet og Kommissionen blev enige om yderligere at styrke denne ret gennem rammeaftalen fra 2010; bemærker, at Kommissionen har forpligtet sig til at aflægge rapport om sin opfølgning på Parlamentets anmodninger inden for tre måneder og, hvis kollegiet beslutter det, forelægge et lovgivningsforslag;

18. mener, at tiden er inde til at udvise en mere ambitiøs politisk vilje, og opfordrer derfor til en revision af den interinstitutionelle aftale fra 2010 med det sigte at sikre Europa-Parlamentet en større initiativret;

19. beklager, at Kommissionen i sin opfølgning på Parlamentets lovgivningsmæssige initiativbetænkninger, der blev vedtaget i henhold til artikel 225 i TEUF, indtil 2019 kun havde fremsat lovgivningsforslag efter Parlamentets anmodninger i et mindretal af tilfældene ([15]); beklager endvidere, at Kommissionens frister for at reagere på Parlamentets anmodninger og fremsætte lovgivningsforslag i de fleste tilfælde ikke blev overholdt;

20. mener, at Kommissionens eneste forpligtelse til at underrette Parlamentet om grundene til ikke at følge op på en INL, der er vedtaget af et flertal af Parlamentets medlemmer, er alt for svag, og glæder sig derfor på det kraftigste over Kommissionens formand Ursula von der Leyens støtte til Parlamentets initiativret og tilsagnet om altid at reagere med en lovgivningsmæssig retsakt på Parlamentets anmodninger i henhold til artikel 225 i TEUF under fuld overholdelse af principperne om proportionalitet, subsidiaritet og bedre lovgivning; forventer, at Kommissionen vedvarende forpligter sig til at tage et lovgivningsinitiativ efter Parlamentets vedtagelse af enhver anmodning med et flertal af medlemmernes stemmer inden for rammerne af enhver lovgivningsmæssig initiativbetænkning; mener, at dette engagement bør styrkes, og at Parlamentets beføjelser til at påvirke EU's dagsorden bør styrkes;

([14]) Beslutning af 17. januar 2019 om Ombudsmandens strategiske undersøgelse OI/2/2017 af gennemsigtigheden af de lovgivningsmæssige drøftelser i de forberedende organer til Rådet for Den Europæiske Union (EUT C 411 af 27.11.2020, s. 149).

([15]) Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Interne Politikker, Temaafdelingen for Borgernes Rettigheder og Konstitutionelle Anliggender, undersøgelse med titlen »The European Parliament's right of Initiative« (Europa-Parlamentets initiativret), Bruxelles, 2020, s. 54.

21. roser det nuværende kommissærkollegium for at have besvaret alle Parlamentets anmodninger rettidigt ([16]), undtagen i ét tilfælde ([17]); fremhæver endvidere, at en anmodning kun i ét tilfælde ikke førte til et lovgivningsforslag; mener, at dette viser, at der er etableret en interinstitutionel præcedens, og forventer, at Kommissionen fortsætter med at opfylde sit tilsagn om at besvare alle anmodninger;

22. mener, at overvejelserne vedrørende Parlamentets initiativret skal gå hånd i hånd med en bredere debat om det politiske initiativ inden for rammerne af EU's beslutningsproces;

23. foreslår, at opfølgningen på europæiske borgerinitiativer forbedres, og understreger, at hvis Kommissionen ikke inden for fristen har offentliggjort sine hensigter eller i en meddelelse har anført, at den ikke agter at træffe foranstaltninger i forbindelse med et europæisk borgerinitiativ, som har opfyldt de proceduremæssige krav og er i overensstemmelse med traktaterne, navnlig Unionens grundlæggende værdier, der er nedfældet i artikel 2 i TEU, kan Europa-Parlamentet beslutte at følge op på et europæisk borgerinitiativ med en INL;

Fremtiden for Parlamentets initiativret

24. er dybt overbevist om, at en generel og direkte initiativret yderligere vil styrke Unionens demokratiske legitimitet, styrke unionsborgernes indflydelse og afspejle udviklingen over tid af Unionens og dens institutioners kompetencer i retning af et stærkere europæisk demokrati;

25. mener, at Parlamentet, som er den eneste direkte valgte EU-institution, bør få tildelt ret til at foreslå lovgivning;

26. er stærkt overbevist om, at traktaterne bør ændres, således at Parlamentet, som er den eneste direkte valgte EU-institution og dermed den eneste, der repræsenterer borgernes stemme i EU's beslutningsproces, skal tildeles en generel og direkte ret til at tage initiativ til lovgivning; understreger, at Parlamentet bør indlede proceduren i henhold til artikel 48 i TEU med henblik på at indføre en sådan initiativret på lovgivningsområdet; mener, at Parlamentets initiativret i det mindste bør gælde på de politikområder, hvor Parlamentet har beføjelser til at vedtage lovgivning i egenskab af medlovgiver;

27. understreger, at konferencen om Europas fremtid var en hidtil uset mulighed for at afhjælpe de nuværende mangler og sætte nyt skub i det europæiske demokrati, og opfordrer kraftigt til at følge anbefalingen fra konferencens deltagere, der går ind for en reel initiativret for Parlamentet;

28. fremhæver igen den særlige og styrkede forfatningsmæssige værdighed af de forhold, som Parlamentets initiativret i øjeblikket omhandler, og mener derfor, at en sådan eneret bør udvides til at omfatte spørgsmål, hvor EU's demokratisk legitimitet og suverænitet er særlig relevant;

([16]) Kommissionens svar på følgende beslutninger fra Europa-Parlamentet:
- beslutning af 8. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen med titlen »Digital finansiering: nye risici forbundet med kryptoaktiver — regulerings- og tilsynsmæssige udfordringer på området finansielle tjenester, institutioner og markeder« (EUT C 395 af 29.9.2021, s. 72)
- beslutning af 22. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen om en EU-retlig ramme for at standse og vende den EU-anførte globale skovrydning (EUT C 404 af 6.10.2021, s. 175)
- beslutning af 20. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen om en retsakt om digitale tjenester: tilpasning af handels- og civilretlige regler til kommercielle enheder, der opererer online (EUT C 404 af 6.10.2021, s. 31)
- beslutning af 20. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen om retsakten om digitale tjenester: forbedring af det indre markeds funktionsmåde (EUT C 404 af 6.10.2021, s. 2)
- beslutning af 20. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen om en ramme for etiske aspekter af kunstig intelligens, robotteknologi og relaterede teknologier (EUT C 404 af 6.10.2021, s. 63)
- beslutning af 20. oktober 2020 med henstillinger til Kommissionen om en civilretlig erstatningsansvarsordning for kunstig intelligens (EUT C 404 af 6.10.2021, s. 107)
- beslutning af 21. januar 2021 med henstillinger til Kommissionen om retten til at være offline (EUT C 456 af 10.11.2021, s. 161).

([17]) Kommissionens svar på Europa-Parlamentets beslutning af 13. maj 2020 med henstillinger til Kommissionen om et sikkerhedsnet til beskyttelse af modtagerne af EU-programmer: udarbejdelse af en FFR-nødplan (EUT C 323 af 11.8.2021, s. 2.)

29. bemærker, at Parlamentets nuværende initiativret omfatter forskellige særlige lovgivningsprocedurer, f.eks. i forbindelse med forordninger vedrørende dets egen sammensætning, valg af dets medlemmer og deres statut, Den Europæiske Ombudsmands statut samt Parlamentets undersøgelsesbeføjelse;

30. mener, at traktaterne knap nok regulerer sådanne procedurer, og opfordrer til en ny interinstitutionel aftale mellem de tre institutioner, der udelukkende beskæftiger sig med dette spørgsmål, med fuld respekt for dets særlige forfatningsmæssige værdighed, og med styrkelse af Den Europæiske Unions demokratiske legitimitet; mener, at denne nye interinstitutionelle aftale kan omfatte foranstaltninger til at undgå, at sager blokeres institutionelt;

31. mener, at Parlamentets interne regler i højere grad bør afspejle disse lovgivningsprocedurers særlige karakter; anbefaler navnlig, at Parlamentet, når Parlamentets vedtagelse af en retsakt kræver Rådets godkendelse eller høring af eller godkendelse fra Kommissionens, efter afstemningen om den foreslåede retsakt bør indlede en høringsprocedure med disse institutioner; er også af den opfattelse, at Parlamentet bør strømline procedurerne for at ændre sådanne foreslåede retsakter efter sådanne høringer;

32. mener, at udvidelsen af den almindelige lovgivningsprocedure og fastlæggelsen af en ensartet almindelig lovgivningsprocedure, hvor Parlamentet har initiativret, bør ses som komplementære processer;

33. mener, at anerkendelsen af Parlamentets direkte initiativret ikke udelukker Kommissionens mulighed for at bevare en sideløbende ret eller bevare et initiativmonopol såsom på budgetområdet; kunne også forestille sig, at Rådet kunne få en direkte initiativret på nøje definerede områder; opfordrer de tre institutioner til at overveje, hvorledes parallelle initiativrettigheder reelt kunne sameksistere og gennemføres i praksis;

34. forpligter sig til fuldt ud at anvende, udvikle og yderligere styrke potentialet i Parlamentets indirekte initiativret som fastsat i traktaterne og yderligere udviklet i interinstitutionelle aftaler og gennem tilsagnet fra formand Ursula von der Leyen;

35. mener, at den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning spiller en afgørende rolle med hensyn til at sikre et loyalt og gennemsigtigt samarbejde gennem hele lovgivningsprocessen og gør det muligt at opnå en bedre og gensidig forståelse af de forskellige institutioners respektive holdninger;

36. opfordrer til en fælles vurdering af, hvordan rammeaftalen fra 2010 fungerer, og af behovet for en målrettet revision for at sikre, at dens bestemmelser og tidsrammer vedrørende Parlamentets indirekte initiativret kan opretholdes effektivt; opfordrer også Rådet og Kommissionen til sammen med Parlamentet at vurdere, i hvilket omfang den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning bør revideres for at fjerne eventuelle hindringer for Parlamentets mulighed for at udøve sine beføjelser til at foreslå lovgivningsinitiativer;

37. finder det hensigtsmæssigt at revidere sine interne regler, procedurer og krav, herunder med hensyn til udarbejdelsen af lovgivningsmæssige initiativbetænkninger i henhold til artikel 225 i TEUF, for at sikre, at forslagene er fokuserede og velbegrundede; foreslår, at procedurerne i Parlamentets forretningsorden for udarbejdelse og vedtagelse af beslutninger i henhold til artikel 225 i TEUF strømlines for at sikre, at enhver anmodning til Kommissionen om et lovgivningsinitiativ tages i betragtning, idet den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning altid respekteres, uanset den parlamentariske beslutning, der indeholder anmodningen;

38. forpligter sig til at fremme disse instrumenter som det primære middel til at anmode Kommissionen om at forelægge lovgivningsforslag; peger i denne forbindelse på behovet for at rette anmodninger til Kommissionen alene og sikre, at indholdet af lovgivningsmæssige initiativbetænkninger forbliver inden for det område, der er genstand for betænkningen; understreger, at Parlamentets vedtagelse af fokuserede og velunderbyggede betænkninger i henhold til artikel 225 i TEUF forudsætter, at den nødvendige tekniske og administrative kapacitet er til stede;

39. understreger betydningen af at sikre et tæt samarbejde med Kommissionen gennem hele livscyklussen for lovgivningsmæssige initiativbetænkninger for at sikre, at processen er så effektiv, gennemsigtig og inklusiv som mulig; fremhæver Udvalgsformandskonferencens og Formandskonferencens rolle i denne henseende;

40. understreger, at Parlamentet fuldt ud respekterer den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning, hvori understreges nødvendigheden af en forudgående analyse af den europæiske merværdi samt en vurdering af omkostningerne ved ikke at virkeliggøre EU, og at det har en struktur for konsekvensanalyseaktiviteter, der skal gennemføres, i det omfang det er muligt, inden det fremlægger en INL-rapport med henblik på at forbedre den vurdering af den europæiske merværdi, der er fastsat i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning;

41. mener, at Kommissionen, når den vurderer principperne om nærhed, proportionalitet og bedre lovgivning som led i sin opfølgning på Parlamentets anmodninger om lovgivningsforslag i henhold til artikel 225 i TEUF, bør tage behørigt hensyn til de ledsagende analyser vedrørende europæisk merværdi og omkostningerne ved ikke at virkeliggøre EU, som er udarbejdet af Parlamentet; påpeger, at Kommissionen i henhold til den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning allerede er forpligtet til at reagere på alle spørgsmål, som medlovgiverne har rejst i forbindelse med sådanne analyser;

42. mener endvidere, at Kommissionen klart bør knytte udkast til forslag, der er vedtaget efter et forslag fra Europa-Parlamentet i henhold til artikel 225 i TEUF, til de relevante INL-betænkninger, hvilket sikrer et klart lovgivningsmæssigt fodaftryk;

43. forpligter sig til at fremme en stærkere koordinering med Regionsudvalget og med Det Økonomiske og Sociale Udvalg ved at tage behørigt hensyn til deres udtalelser inden for rammerne af artikel 225 i TEUF;

44. gentager, at tilgængelighed, etik og gennemsigtighed er altafgørende og skal være retningsgivende for alle EU-institutionernes aktiviteter; opfordrer til, at alle relevante oplysninger om lovgivningsmæssige initiativbetænkninger, såsom interne proceduremæssige skridt eller Kommissionens opfølgning, gøres let tilgængelige online på alle de officielle sprog;

45. gentager betydningen af den lovforberedende fase og minder om Parlamentets rolle som fastsat i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning og rammeaftalen fra 2010; opfordrer til, at arbejdet med oprettelsen af en fælles lovgivningsmæssig database fremskyndes som fastsat i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning;

46. minder om vigtigheden af borgernes og civilsamfundenes deltagelse af hensyn til EU's demokratiske legitimitet; opfordrer alle EU-institutioner til at medvirke på meningsfuld vis i beslutningstagningen på alle politicyklussens stadier;

o

o o

47. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Det Europæiske Råd, Rådet, Kommissionen samt medlemsstaternes regeringer og parlamenter.